

Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία

Η τελευταία (ίσως προσωρινά τελευταία πριν απευθυνθούν και στον Άρειο Πάγο) πράξη του δράματος της δίκης των βασανιστών του Χρήστου Χρονόπουλου, η αίσθηση που αφήνει, είναι γλυκόπικρη, με επικράτηση βέβαια του πικρού, καθώς η επιβολή της ποινής τριών ετών (από τα οκτώ που ήταν πρωτόδικα) με αναστολή και με αναγνώριση των ελαφρυντικών του πρότερου σύννομου βίου και της μετέπειτα καλής συμπεριφοράς, μόνο ως κοροϊδία μπορούν να εκληφθούν. Μπορούμε να μιλάμε για εν μέρει «δικαίωση», αλλά όχι για επίτευξη «κάθαρσης». Ναι μεν κρίθηκαν ΕΝΟΧΟΙ και τουλάχιστον δεν υπήρξε αθώωση, ωστόσο, πρακτικά, οι δύο κατηγορούμενοι βασανιστές αστυνομικοί μένουν αλώβητοι, καθώς δεν θα φυλακιστούν ούτε μία μέρα και δεν θα θιχτεί η ζωή τους ούτε σταλιά.

Το θετικό, που έχει επισημανθεί, στην απόφαση αυτή είναι ότι η υπόθεση του Χρήστου Χρονόπουλου αποτελεί, στην ιστορία των ποινικών δικαστηρίων στην Ελλάδα, τη μοναδική περίπτωση βασανισμού ανθρώπου από «υπαλλήλους» (αστυνομικούς, στρατιωτικούς κλπ) κατά την τέλεση των καθηκόντων τους, που καταλήγει να καταδικαστεί ως κακούργημα βάσει του ν.137Α. Εκτός από τη δίκη των βασανιστών της χούντας, μέχρι σήμερα κανένας άλλος «υπάλληλος» τελεστής βασανιστηρίων δεν είχε καταδικαστεί για τα βασανιστήρια που είχε κάνει.

Είναι, επίσης, σημαντικό ότι δεν μετατράπηκε η πράξη τους σε πλημμέλημα αλλά καταδικάστηκε ως κακούργημα. Παρ' όλα αυτά, μπροστά στο γεγονός ότι οι αστυνομικοί αυτοί δεν κλείστηκαν ούτε μια μέρα στη φυλακή, ό,τι «δικαιωτικό» κι αν αναδείχθηκε, μοιάζει, και είναι, ημίμετρο.

Η λέξη ΕΝΟΧΟΙ ήταν αρκετή μόνο για να τέρψει στιγμιαία τα αυτιά όσων βρίσκονταν στη δικαστική αίθουσα κατά την ανακοίνωση της απόφασης, γιατί, κατά τα άλλα, η συνθήκη της ενοχής δεν αποτυπώνεται με κανέναν άλλο τρόπο στην καθημερινή ζωή τους. Ο ένας ετοιμάζεται να πάρει τη σύνταξή του και ο άλλος συνεχίζει να υπηρετεί στο ΑΤ έχοντας την ίδια εξουσία και δυνατότητα να κακομεταχειρίζεται τους εκεί προσαγόμενους ανθρώπους, ίσως με λίγο περισσότερη προσοχή ως προς τις εμφανείς εκδηλώσεις της άσκησης ακραίας βίας, για να μην ξανατραβιέται στα δικαστήρια.

Μέχρι πρότινος μιλούσαμε για μια μνημειώδη απόπειρα συγκάλυψης του ξυλοδαρμού από κλητούς διοικητές για να μην τρωθεί το υποτιθέμενο "κύρος" της αστυνομίας. Τώρα μιλάμε για γιγαντιαία συγκάλυψη της υπόθεσης με τη βούλα και του Μεικτού Ορκωτού Εφετείου. Η συγκυρία μία μόλις μέρα μετά τη δίκη του Λιγνάδη και με εφαρμογή της ίδιας ρότας ατιμωρησίας, έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον και επικυρώνει τη ρήση «επανάληψη μήτηρ πάσης μαθήσεως», μπας και εμπεδώσουμε επιτέλους ότι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από τα συστημικά δικαστήρια όσον αφορά την εκάστοτε δέουσα (παραδειγματική και αυστηρή) εφαρμογή του νόμου και των ποινών που προβλέπονται σε ευνοούμενους και «κολλητούς» της εξουσίας.

Μιλήσαμε ήδη, σε προηγούμενη ανακοίνωση, για το πώς οι άνθρωποι με ψυχιατρική εμπειρία βιώνουν τη βία, θεσμική και μη, το μίσος, την οργή και τον στιγματισμό και είμαστε ενήμεροι/ες για τις υπόγειες διαδρομές που τροφοδοτούν αυτή τη βία.

Δεν είναι διόλου τυχαίο ότι παρατηρήθηκε επικοινωνία και συνομιλίες στα διαλείμματα, ανάμεσα στη μόνη ένορκο που τάχθηκε υπέρ της αθώωσής τους και στους συνηγόρους υπεράσπισης των αστυνομικών, που ανάμεσά τους ήταν και ο γνωστός χρυσαυγίτης Μιχαλόλιας.

Πώς να έχουν ενδοιασμούς οι αστυνομικοί πριν επιδοθούν σε ανελέητες πράξεις και βασανισμούς όταν βλέπουν, μέσα στα χρόνια, συναδέλφους τους βασανιστές και δολοφόνους, είτε να πέφτουν στα μαλακά, είτε να τη γλιτώνουν ολοκληρωτικά, είτε και να αποφυλακίζονται έπειτα από ελάχιστα χρόνια; Είναι ξεκάθαρο πως για την κυρίαρχη εξουσία δεν συμφέρει καθόλου να καταδικάζονται οι αστυνομικοί της και οι κάθε είδους «κολλητοί»,

γιατί αυτό θα αποτελούσε ανασταλτικό παράγοντα και θα αποθάρρυνε τους υπόλοιπους εν ενεργεία αστυνομικούς από την εκτέλεση του ρόλου που τους έχει ανατεθεί και που είναι η εφαρμογή της καταστολής με ζήλο και αυταπάρνηση,.

Πώς τρία χρόνια με αναστολή λειτουργούν ως αντίβαρο για 15 χρόνια αναβολών και εμπαιγμών; Πώς τρία χρόνια με αναστολή, που σημαίνει **καμία μέρα φυλακή** και καμία επίπτωση στην καθημερινή ζωή των αστυνομικών, αντιπαραβάλλονται με την βαριά σωματική, ψυχολογική και εν γένει κοινωνική βλάβη του Χρήστου Χρονόπουλου για μια ζωή;

Ως πότε, όμως, οι αστυνομικοί βασανιστές-δολοφόνοι θα είναι άτρωτοι; Ως πότε θα μας τρίβουν στη μούρη ότι οι ζωές μας δεν έχουν καμία αξία μπροστά στην εξουσία των ένστολων;

Στη δίκη αυτή συμπυκνωνόταν η επιτακτική ανάγκη για δικαίωση για όλες τις δίκες (παρωδίες) αστυνομικής βίας που έχουν καταλήξει να ξεπλένουν τους μπάτσους και την κατάχρηση εξουσίας που συστηματικά επιδεικνύουν. Δεν θρέψαμε αυταπάτες ως προς το τι θα είχαμε να περιμένουμε από τους μηχανισμούς και τα δικαστήρια της κυρίαρχης «Δικαιοσύνης», ότι θα πήγαιναν κόντρα στα ίδια τους τα θεμέλια και θα καταδίκαζαν το εκτελεστικό χέρι της εξουσίας που εκπροσωπούν – αλλά τέτοιο απροκάλυπτο ξέπλυμα των βασανιστών πάντα εκπλήσσει και εντυπωσιάζει όσο κι αν δεν περιμένεις πολλά από μια ανάλγητη «Δικαιοσύνη».

Εξακολουθούμε να αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με μια «Δικαιοσύνη» ως απολογητή της αστυνομικής βίας και της αστυνομοκρατίας των ζωών μας.

Οι αγώνες μας πρέπει να είναι πολυδιάστατοι, εμπεριέχοντας και συσπειρώνοντας όλες τις εξεγερμένες φωνές για τις συγκαλύψεις και την ατιμωρησία αστυνομικών που βασάνισαν ή/και εκτέλεσαν. Για κάθε Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, για κάθε Ζακ/Zackie, για κάθε Νίκο Σαμπάνη από το πρόσφατο παρελθόν, αλλά και για κάθε Ιάκωβο Κουμή, κάθε Σταματίνα Κανελλοπούλου, κάθε Μιχάλη Καλτεζά από το λίγο μακρινότερο, αλλά με τις ίδιες συνταγές ατιμωρησίας.

Εμείς θα συνεχίσουμε να υψώνουμε ανάστημα και φωνή απέναντι στην εξουσιαστική και κακοποιητική κουλτούρα που οπλίζει με μίσος ένστολους και άστολους καταπιεστές και βασανιστές, ώσπου να εξουδετερώσουμε την ανοχή στη βία και το απυρόβλητο των αστυνομικών που θρέφει την αποσιώπηση και τη συγκάλυψη.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

18/7/2022